

LPS PASVALIO TARYBOS LEIDINYS

Mėnesinis Sajūdžio organas

LPS PASVALIO TARYBOS LEIDINYS

Nr. 5

1989 m.
rugsejo
29 d.

Kaina
20 kap.

Rugsejo 17 dieną šalia Baltijos kelio kryžių slėnio, dalyvaujant dideliam būriui savo teviškėje viesinčiu kraštiečių, pasvaliečių, akademikas Bronius Grigelionis, kiles iš Vaškų, dramaturgas Juozas Glinskis, kiles iš Sindriūnų, ir rajono Sajūdžio tarybos narys Pasvalio P. Vileišio vidurinės mokyklos mokytojas Romas Paskevičius, padedant rašytojo sūneliui Benediktui Glinskui, pasodino du pirmuosius ažuolus mūsų Pasvalio Atgimimo ažuolynui.

Pirmais Sajūdžio leidinio redaktorių Juozą Glinskį paprasėme sutikimo persispausdinti iš paskutiniojo „Sajūdžio žinių“ numerio jo straipsni.

Gyvenai, mokėkis, dirbai, kūrei šeimą, stateis namus ir karts nuo karto, kažkokai lemtingai jégai įsikišus, turėjai palikti mokslą, mesti darbą, namus, išeiti, kurti, testi pradetuosius darbus kitur, statytis namus kitur... kol vėl lemtingoji jėga netikėtai bloškė iš balno, turėjai vėl viską pradeti iš naujo... kol galų gale supratat — esi paženkintas, savo tévynéje esi persona non grata, paskui tave seka tylus, lipnus, grësmingas tavo DOSJE.

Kažkada dingę ar nusavinti rankraščiai, knygos, tavo arba tau rašytieji laiškai, pokalbiai telefonu, pokalbiai prie kavos, pokalbiai gatvėj, pirty, tavo paties ar tavo kolegų mintys, pasakytos susirinkimuose, tavo pasižadėjimai, tavo apklausinėjimai, įspėjimai, reportai, tiesa, pusiau tiesa, apgalvotas melas, šmeižtai, šantažai.

Mūsų DOSJE — vienų taip ir likęs plonytis, vos keli puslapiai, o kitu — ir visas foliantas ar keli tomai...

Kodėl mes tylime? Kodėl nebandome išsivaduoti iš DOSJE gniaužtų? Kodėl pagaliau nenorime atsiimti to, kas iš mūsų negražiu būdu paimta? Kodėl nesistengiame sužinoti priežasčių, iškraipusių mūsų biografiją, vertusiu mus ei-

Mūsų dosjé arba DŽINAS UŽ GELEŽINIŲ DURŲ

ti prieš savo valią į standartų ir dvasinės mirties antipasaulį? Kodėl nesiryžtame sužinoti mūsų gyvenimą nulémusių pavardžių? Kodėl neatveriame tų užslopintų furunkulų, kurie grësia pratrūkti į vidų ir užkręsti mūsų kraują?

Nesame laisvi.

Bijome.

Mus valdo DOSJE baimė.

Mus valdo sužinojimo baimė.

Bijo tie, kas tuos dosje kaupė. Šiandien, jų požiūriu, viskas yra apvirtę: netgi pikčiausiai „liaudies priešai“ viešai vadinami tautos didvyriaus, šiandien Vakarų agentūroms nebereikia siustyti per sienas šnipų ar maskuotis turizmu, Vakarų agentūros tiesiog, atviru telefonu sužino tai, kas joms reikalinga.

Bijo ir tie, kurių gyvenimai tuose Dosje išlaptinti. Bijo ir tie, kurie nenorėtų, kad jie būtų atslaptinti.

Bijo ir tie, kurie nieko nebijo — mes nežinome, kaip elgsis iš geležių išsprū-

dės per tiek nelaisvės metų pasiutęs džinas. Mes nežinome, kokie griuvésiai liks, tam džinui prasiautėjus.

Prognozė galetų nusakyti sociologai, sukurdami Dosje išslaptinimo programą, patikédami ją kibernetikai. O kol tokio modelio nera, pabandykime pafantazuoti...

Sakykim „Gimtasis kraštatis“, gavęs AT palaiminimą, pradera leisti priedą „Mūsų dosjé“ (iš tarybmetlio archyvų). Kas atsitiktų? Tikriausiai, iš pradžių apstulbtume, paskui į smegenis plūstelėtų tulžis ir kiltų tarp brolių lietuvių toks chaosas, kad nei „jedinstvai“, nei centrui Lietuvos nebeliktu ką veikti...

O gal palikti išsrēbti putrą patiem, kas ją virė? Komitetui. Sekretoriams. Tegul jų kdrai atrenka ir tiražuoja foliantus. Komitetas galėtų iškart nušauti du zuikius. Pirma, pereiti į ūkiskaitą, (juk dosje — tai išaldyti milijonai, tik sugebék juos atsildyti), ir antra, pagaliau susitvarkytų Respublikos žmonių vienybės ir Sajūdžio reika-

lai. Kaimynai ir bičiuliai, iki šiol draugiškai skolinę vieni kitiems tautišką atrubliką, o dažnai ir susikišę rankom į mitingą éjë, liautusi tai darë. Būtų pagaliau išsprestos ir rinkimu problemos. Tuos pačius dosje kiek pakoregavus, būtų galima lipinti ne vien ant stulpų, o ir visose kitose viešose vietose. Nereikėtų po gramą mëšlinti... Zinoma, atsirastų ir tokį Sajūdžio kandidatų, prie kurių joks juodulys nelips. Prie tokio verčiau nė nepradetį lipdyti — efektas išeitų priešingas. Apie tokius pakaktų „antelës“: toks ir toks, būtinai priduriant „gerbiamas“, savo dosje atsiémē pats asmeniškai, sumokėdamas tiek ir tiek, konfidencialiai...

Tokios fantazijos. O tikrovė?

Dešimtys, šimtai, tūkstančiai DOSJE. Dešimtys, šimtai, tūkstančiai likimų. Ar turime teisę išleisti išlaptintajį džiną? Ar turime teisę palikti jį geležiniame butelyje, kai nežinome, kas, kada ir kokiems tikslams privers jį tarnauti?

Manyčiau, kad išeitis viena: surinkti visiškai savarankišką, nuo jokių valdžios organų nepriklausančią dorą, turinčią žmonių pasitikėjimą mūsų piliečių grupę, kuri, peržiūréjusi minimus dosje, sugrąžintų dokumentus savininkams, o su kita medžiaga (skundai, garso ir vaizdo įrašai, charakteristikos, nurodymai) pasielgtų taip, kaip jiems padiktuotų sveikas protas ir sàzinë. Turbūt tik tokiu būdu be Heraklo pagalbos būtų išmëžtas dar vienas stalininių Augijaus arkliðzių gardas,

RUGSĖJY UŽ LIETUVĄ ŽUVĘS

Prisiminkime sunkias 1918—1920 m. kovas už Respublikos nepriklausomybę: įvairių jėgų ir įvairių tikslų pastangos, kad mažytė Lietuvėlė būtų lyg riešutėlis be kevalo — lengvai atkandama, maloniai kramtoma; suvirškinama...

Svetimoms jėgomis ir įtakoms atremti reikėjo savų jėgų. Organizavosi savanoriai. Kaimo vyrams vienodai buvo skaudu, kad nebuvavo uniformų, užtektinai ginklų, o labiausiai trūko karininkų.

Jonas Stapulionis (1896—1920) iš Pasvalio krašto, iš Gustonių kaimo, veiklaus tėvo — Gustonyse steigusio ir išlaikiusio vieną pirmųjų lietuviškų mokyklų ir 1905 m. Vilniaus Seimo dalyvio — leistas mokytis į Mintaujos gimnaziją. Karo sūkurys nu-

bloškė jį į Voronežą. Dar suspėta ištoti į Maskvos žemės ūkio akademiją. O paskui kelias į gimtinę, į Joniškėlį. 1919 m. Jonas Stapulionis Kaune baigė vos susikūrusios Karo mokyklos artilerijos skyrių.

Jaunas karininkas vadovavo artilerijos daliniui, kurio užduotis — sulaikti iš pietų Lietuvon besiveržiančią Lenkijos kariuomenę. Čia, prie Kapčiamiesčio, jis ir krito už Lietuvą 1920-ųjų rugsėjo 21 dieną.

Tai buvo pirmas Lietuvos artilerijos karininkas, žuvęs fronte.

Paminklas Joniškelyje pastatytas šeimos rūpesčiu.

Albinas KAZLAUSKAS

DAR
VIENA
DATA

Iš visos serijos „juodųjų jubiliejų“ Lietuvos istorijoje labai ryški data — 1939 m. rugsėjo 28-ji, dar vienų Stalino ir Hitlerio derybų sutartis.

Rugsėjo 1 d. prasidėjusio Antrojo pasaulinio karo alsavimą jau pirmomis dienomis pajuto Vilniaus kraštą, bombarduojamas kaip Lenkijos teritorija. Rugsėjo 17-ąją Raudonoji Armija visa linija peržengė Lenkijos sieną. V. Molotovo žodžiais tariant, demonstruodama „savo kovinę galią, sąmoningumą ir discipliną“, ap-

gaubdama „savo didžiosios išvaduojamosios misijos vykdymą naujais žygiais, didvyriškumu ir šlove“. Okupuojant Lenkiją, paaiškėjo, kad dėl lenkų armijos nevienodo priešinimosi, atskirose vietose tiek vermahtas, tiek Raudonoji Armija kai kur pažeidė susitarimus. Reikėjo kai kurias teritorijas, pavyzdžiui, Lvovą, grąžinti vieni kitiem. J. Stalinas siūlo naujas derybas, Hitleris sutinka.

Derybos įvyko 1939 m. rugsėjo 28 d. ir baigėsi Vokietijos — Tarybų Są-

jungos sienos nustatymu ir draugystės sutartimi. Lietuvą dominantis slaptas protokolas pakeičiamas ta prasme, kad Vokietija maiнаis už Liublino vaivadiją, rytinę Varšuvos vaivadijos dalį ir Suvalkų trikampį perleidžia Tarybų Sąjungai Lietuvą, pasilikdama sau tik pietvakarinę Užnemunės dalį.

Kitas etapas — spalio 10 d. Pasirašoma Vilniaus ir Vilniaus sritys perdavimo Lietuvos Respublikai ir Lietuvos — Tarybų Sąjun-

[Nukelta | 4 psl.]

MINTYS PO VIDURNAKČIO

KUO NERAMESNE, SUNKESNĖ DIENA — TUO ATKAKLIAU JOS ATEINA — PO VIDURNAKČIO AR PARYCIUI. JOS, NERAMIOS MINTYS. KAS VYKSTA APLINK MANE IR MANYJE? KODEL? UŽ KĄ? KUR JI, MĀNO TIESA? KOKS JIS, MANO KELIAS? NORIME SPAUSDINTI BENT IŠTRAUKAS IS TO VIDINIO MONOLOGO, O DAŽNIAU GAL — IS DIALOGO SU ĮSIVAIZDUOJAMU PAŠNEKOVU. NEĮSIŽEISKIT, JEI MAŽAME MŪSŲ LAIKRASTYJE TILPS TIK DALIS JŪSŲ LAISKO. SVARBU, KAD TAI BŪTŲ TIESOS ZODIS PAČIAM SAU.

REDKOLEGIJA

**... BET BANDAU
TIKĘTI**

Jau vieneri metai, kai Pasvalys bendrame Lietuvos kūrimo sūkuryje. Per tuos metus savo krašto žmones pažinai geriau, negu per visus iki šiol gyventus. Vis įkyriaus neduoda ramybės mintis: „Kiekviena tauta turi tokią valdžią, kokią jil nusipelno“. Labai norėčiau galvoti, kad mes esame verti tik labai geros valdžios... Deja, savęs apgaudinėjimai ne visada gerai baigiasi. Pavargę, piktai, abejingi, gandų gandilių slegiamai, bailūs, tik save temyliintys... Ar tokie sukurė tvirtą valstybę? Ar tokie nesutrukdy kuriantiems?

Kodel vis mąstau, kad kuriant 1918-ųjų Lietuvą, savo lietuvybė kraštą pagirdė gyvieji kaimo šaltiniai? Kodėl taip neramu šlandien?

Homo sovieticus. Tarybinis žmogus. Auklėjimas padarė savo, per penkis dešimtmečius naikinto sugebėjimo mąstyti neatgaivinsi per vienerius metus. Sunku patikėti, kad prieškarijame Pasvalyje veikė net keturios energingos ūkininkų sajungos, ką jau bekalbėti apie jaunimo entuziazmą! Nukraujinti žmonėmis mūsų miesteliai, kaimai, tie gyvieji šaltiniai. Degtine, smurtu ir melu lietuvis ūkininkas paverstas tarybiui maisto gamintoju. Nuolatinė maisto, drabužių medžioklė padarė savo: tokiam žmogui nebėra kada susi-

kaupti, pamąstyti, paskaiti. Siandien sunkiausia, bet svarbiausia — padėti sovietinio mąstymo naikintai asmenybei suprasti, kad laikas atsitiesti ir ištisti nuo vargų sudiržusių rankų Lietuvai. Tada nebebus baisu dabartinių stribų, gąsdinančių žmones susidorojimais, nešiojančius apkalbas apie Sajūdžio kaltę dėl mėsos ar muilo stygiaus.

Skaudu, kad ryškiausias homo sovieticus tarp kai miškų rajonų inteligenčios. Nuoširdus bardų koncertas — pusei salės; tik pavieniai savanorių pagalba prie Baltijos kelio aukuro, Bernardo Brazdžionio téviškėje; kelios dešimtys pasvaliečių kraštiečių labdaros vakare, konferencijoje... Tada ir nuleidi rankas — ką jie su mumis padarė! O kas besukurs lietuvišką, patriotišką valdininkiją?

Suprantu, kad daug kas jau prarasta negrįtamai... Tai ir tie jauni žmonės, kurių gérė ir daužė bútelius i ką tik sukrauto aukuro akmenis. Tai tas girtas padaras, Pumpėnuose šlaistėsis rugpjūčio 23-osios vakare. Tai tie keli šimtai nelaimingų pagalbinėje mookyloje. Suprantu. Bet bandau tikėti, kad viską nugalėsime.

Rasa RASTAUSKIENĖ
Gydytoja, LPS rajono tarybos nare

**Juodos dėmės
tautos istorijoje****Kapas pamiskeje**

Mes, senesni žmonės, dar labai gerai prisimename patys tuos laikus, apie kuriuos darbar kalbama todėl, kad ilgai tylėta. Norėdami teisingos Lietuvos, mes negalim tylėti apie tai, ką patys matėm.

Mes prisimename Lietuvos okupaciją, trėmimą į Sibirą 1941-aisiais. Prisimename, kaip užėjus vokiečiams buvo nužudyta tūkstančiai žydų, gyvenusių mūsų miesteliuose. Buvo žudomi ir kiti vokiečiams nepatikę žmonės.

Karui slenkant į Vakarus prasidėjo mobilizacija. Daug buvo jaunimo, nenorėjusio lieti krauso. Jie slapstési namuose ar miškuose. Daug iš jų žuvo kaip „banditai“, nebūdamie niekuo daugiau nusikalste, kaip tik slaptymusi nuo karinės tarnybos. Atsiradus kariniams daliniams, liaudies vadiniams stribams, į jų būrius stojo, mūsų prisiminimu, nelabai gerbiami žmonės, netgi moraliai smukę. Tokie savo ruožtu siautėjo po kaimus, terorizavo moteris, vaikus ir senelius, šaudydami į lubas reikalavo gérimum, maisto, ieškodavo „banditų“ po dėžutes, komodas, spintas, vogdami, kas papuolė. Žmonių trėmimas į Sibirą papildė miškinų būrius, keršiančius už masiškus trėmimus, artimųjų skriaudimą, stribų piktadarystes. Manome, kad jų žiaurumą iš dalies išsaukė visus žmones sukrečiantis, tyčiojimasis iš lavonų.

Vieną iš daugelio mums žinomų įvykių ir rūpi prisiminis.

**1946 metais vasario 23 d.
Uniūnuose buvo kareivių ir**

stribų apsuppti „miško broliai“. Visi dvidešimt žmonių žuvo. Jų lavonai buvo nuvežti į Pasvalį pasityciojimui. Paskui dyvlika lavonų buvo atvežta į Joniškėlį ir apnuoginti su kabinti ant tvorelės, buvusios apie vėliavos stiebą miesto centre. Stribai ir jų užjautėjai kaip tik išmanydam tyčiojosi iš lavonų, rodydami neapykantą žuvusiems (tuo užsitraukė ją ant savęs). Naktį iš kovo 3 d. į kovo 4 d. lavonus išvežė prie Girelės miško. Netoli buyusios girininkijos gulėjo nuvirtęs ąžuolas. Lavonus sustatė aplink ąžuolą, nes buvo sušalę, apmetė šiaudais, uždegė ir paliko. Šiaudai perdegė, lavonai atsilio ir sukrito. Tada jau ėmė šeimininkauti varnų pulkai.

Mes, Austakynės kaimo žmonės, sukrėsti tokio barbarizmo, nuėjome pas tuometinį valsčiaus pirmininką prašyti, kad mums leistų lavonus palaidoti. Pirmininkas Samulionis iš karto mums už tai griežtai pagrąsino, bet mes ēmė itinėti, kad gręsia epidemija, kad jokia kultūringa tauta nemėto lavonų po laukus. Juk pastipusį šunį ir tą užkasa, — sakėme jam. Ilgai galvojės, Samulionis leido palaidoti, tik liepė niekur nevežti, užkasti vietoje be jokių ceremonijų. Mes, austakyniečiai Balčiūnas, Jarašūnas, Žilis, Jodinskas ir Gruzdas, kovo 9 d. iškasėm duobę, surinkom varnų išdraskytus palaikus, užklojom eglių šakomis ir palaidojom. Padarém kapą ir papuošém jį eglių šakelėm.

**Boleslovas JARAŠŪNAS
Joniškėlis**

Pranešimas

LPS Joniškėlio grupės taryba prašo atsilipti giminės ir artimuosius tų Lietuvos partizanų, kurių kaulai išbarstyti Joniškėlio apylinkėse.
Visus, kurių žinò apie šiurpius šiu žmonių likimus, prašome pranešti adresu: 235240, Joniškėlis, Vytauto g. Nr. 12. A. Rumpienei. Telef. 5-83-32.

MAŽOJI DRAMA PAGAL SKAITYTOJU LAISKUS

JEIGU MES LYGŪS

Veiksmas vyksta Joniškelyje. Scenoje anksta mėsos parduotuvė. Atvežta mėsos. Didelė pirkėjų eilė įsikūrusi žiūrovų salėje, nes scenoje telpa tik perkantieji be eilės karo veteranų šeimų nariai. Juos, persikreipusius nuo pirkinių, išlydi graudūs žiūrovų žvilgsniai. Girdėti atodūsiai, sentimentaliausios moterėlės šluostosi akis.

I sceną platiu žingsniu ateina PARDAVEJA (iš kitos parduotuvės). Surmulys salėje, kažkas atsistoja.

PARDAVEJA. Tai ko ten dabar atsistoja? Aš pardavėja. Aš karo dalyvio žmona. Tai ką, nežinai, kad aš galiu bet kuriuo metu bet kurioje parduotuvėje bet kokį prekių kiekį nusipirkti be eilės? Nežinai?

Tai esi durna. Sėsk. Visas Joniškėlis žino kaip yra. Ir turi būti. Klausimo „BUTI AR NEBUTI“ nėra.

STOVINČIOJI ZIŪROVĖ. Aš... aš tik norėjau paklausti... Jeigu mes lygūs...

PARDAVEJA. Jeigu mes lygūs! Cha! Iš kur jus ištraukėte, kad mes lygūs?! (Žiūrovai susigūžia, kaltais nuleidžia akis). Va šitaip ir sėdėkite! Kieno rankose viskas ko jums kasdien reikia? Mūsų rankose! Nuo vaikiškų marškinelių iki tualetinio muilo. Nu... vašitos kiaulienos, kurios aš tuo pat nusipirkiau tiek, kiek reikia mano placiai giminėi, iki saldainių. Negi taip sunku suprasti, kad mes iš esmės panaikinom tokius žodžius, kaip parduo-

ti arba pirkti? Jūs einate į parduotuvės... ne, neinate — bėgate, lekiate, išgirdė burtažodį „duoda“! Jūs nuolankiai sliūkinate namo, jei mes jums nedavėm. Gniauždami saujose rublius ir talonus, su pavydu lydite akimis tuos, kurie netiki savo laime, kad gavo. Jūs seniai nebesakot „pirkau“, jūs sakot „gavau“. Nebūkit naivuoliai, tikėdami, kad jūsų elgetavimą po parduotuvės gali palengvinti plano komisija, komitetai, deputatai ir liaudies kontrolieriai! Skirsto mums? O mes skirstome jums! Supraskite vieną kartą, kad jau daug metų mes, Pasvalio rajono mafijo..., atsiprašau, prekybos darbuotojai nuo didžiausio lig mažiausio turime ilgametę patirtį valdyti jus per savo skirs-

tymo sistemą. Mes ir tik mes žinome, kiek tu jūsų trokštamybų išsiusti iš rajono, kad jūs visada jūs ieškotumėt, nusižeminę prašytumėt, tykotumėt, o prismeilinę mums, pasijustumėt per sprindį didesni už tuos, kurie nepritykojo, neprismeilino, o todėl ir... negavo. Jeigu mes lygūs! Cha-cha-cha! O dabar žiūrekite, žiūrekite. Gerai žiūrekite, o mes, kuklios pensininkės pardavėjos, ateiname ir... perkame (perka šešis dideilius mėsos gabalus). Kuo mažiau visiems atvežta iš didžiųjų sandelių ir bazių, tuo mažiau jums, nes tuo daugiau reikia mums! Kuo jau kuo, o šiuo mes pasirūpiname! (Išeina).

Žiūrovai puola į sceną. Ne, ne gélémis nešini. Viltimi, kad ko nors ant prekystalo dar liko. Pamatė, kad neliko, tyliai skirstosi. Kaip ir dera po dramos. I sceną nepastebimai slenka vienas kitas šitos dramos nesujaudintas žiūrovas. Uždanga. Už jos bus „duodama“.

Regina BUTENIENE

DAR VIENA DATA

(Atkelta iš 2 psl.)

gos savitarpio pagalbos sutartis. Lietuvių grąžinama 6880 kvadratinė kilometrų teritorija su Vilniaus miestu, už tai reikia išleisti į savo kraštą 20000 Raudonosios Armijos kareivių. Panašios sutartys sudarytos ir su Latvija bei Estija, tik mūsų kaimynės negavo tokį plotų ir turėjo išleisti didesnį karinį contingentą. Tai gal Lietuvą labiau „mylėjo“ Stalinas? Vargu. Lietuvių buvo siūloma išleisti 50000 kareivių, tačiau užsienio reikalų ministriui J. Urbšiui nesutinkant ir visaip išsisukinėjant, J. Stalinas ir V. Molotovas nusileido. Matyt, dėl to Lietuvių tada buvo atiduota tik ketvirtroji dalis teritorijos, kurią Tarybų Rusija jai buvo pripažinus 1920 metų taikos sutartimi.

Įvykiams jau 50 metų, bet susidomėjimas jais neblés ir praėjus šiai datai. Labai jau didelė jų politinė, o taip pat ir moralinė reikšmė Lietuvai. Iš pra-

džių buvom perleisti Vokietai, po to išmaiinti, ir tai dar ne, viskas. 1941 metų sausio 10 d. Vokietijai likusią nedidelę Lietuvos dalį TSRS įsigijo už 7,5 mln. dolerių. Prieš tai dar buvo ultimatumas Lietuvių, kam nevykdo naujos sutarties su Tarybų Sąjunga, buvo skubus papildomu kariniu daliniu įvedimas, Tarybų valdžios paskelimas Lietuvoje ir priėmimas į TSRS...

Taigi per 50 metų buvome atiduodami, atsimainomi, perkami, gąsdinami. Žudomi, tremiami ir užmirštami (kaip Suvalkų trikampis, kuriame įtebegyvena daug lietuvių). Sunkus mažos tautos likimas? O kokia tauta laikoma maža? Vieninga, susitelkusi, savo valstybingumą atmenanti ir šviesų tikslą žinanti tauta nėra maža. Tai suvokę ir semiamés stiprybės.

Gediminas ŽARDECKAS
Pasvalio 2-osios
vidurinės mokyklos
pedagogas

REKLAMA

IEŠKOKITE IR RASITE

Joniškelyje 1988 m. rudenį įsikūrė kooperatyvas „Tauras“ ir užsiėmė akumuliatorių restauravimu. Darbas, susijęs su sieros rūgtimi ir švinu, gamybinės dulkes, dujos ir atliekos kenkė ne tik dirbantiems, bet ir aplinkai. Tuo nebuvome susidomėta, kaip ir finansiniai pažeidimais. Kooperatyvo organizatorius Kazys Grybė neatsiskaitė su darbininkais, jo pasamdytais pagal sutartis. Kooperatyvas skolingas man ir Valentui Karaliūnui, nors jau pusmetis, kaip nebedirbu. Šiuo metu kooperatyvas formaliai uždarytas, bet vei-

kia slaptai. Už akumuliatorių restauravimo slepiasi kiltas biznis: K. Grybė iš Maskvos gabena nurašytas automašinas ir perparduoda. Norintiems pirkti mašiną reikia pristatyti kumpią ir dešrą. Jei jums pažada, o parveža kitam, dešrų ir kumpią negrąžina.

Kazio, Grybės tiesioginės pareigos — rajono Agrocheminio žemės ūkio aptarnavimo susivienijimo viršininko pavaduotojas transporto reikalams.

Už reklamos patikimumą garantuoju!

Pranas NAKCIUNAS

REDAKCIJOS NUOMONE NEBUTINAI SUTAMPA
SU PUBLIKACIJŲ AUTORIU NUOMONE.

Mūsų adresas: 235250, Pasvalys, Biržų g. 43, R. Butenienė.
REDAKCINE KOLEGIJA: R. BUTENIENE (redaktorė), A. Kazlauskas, R. Rastauskienė, Z. Magelinskienė, G. Urbaitė, A. Mulevičius, S. Butkus
Leidėjas LPS Pasvalio taryba. Ofsetinė spaudo. Apimtis 0,5 sp. l. Tiražas 3000. Užs. Nr. 5763
Spausdino Panevėžio „Varsos“ spaustuvė.